

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת נצבים - וילך
כ"ג אלול שנת תש"פ
לפ"ק
שנה 1, גליון 15

ארויסגעזעהן דורך אונזות היכל הקודש הרסלב

שבת קודש פרשת כי תצא שנת תש"פ לפקט קטן
אינדערקרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען אין
ספורי מעשיות, מעשה ג', די מעשה פונעם חגור.

דערציילט דער הייליגער רבי:

אין עם איז פאר האנדן א בוים. וואס אז מוזאל דעם בוים אן
טרענקן וואלט פון אונז (היינו פון די שדים) גאר ניט גיבליכן. איבער
דעם שטייטן תמיד פון אונז וואס זיי גראבן טאג און נאכט און
לאזן ניט אז קיין וואסער אז דעם בוים. האט אים גיברענגט דער
אנדערער: נאך וואס פארדארף מען שטיין טאג און נאכט און גראבן.
א מער ווי מגראכט אפ איין מאל אז דאס וואסער זאל ניט קענען
זי קומען. איז שוין ניגונ. האט ער אים גיענפערט. באשר עם איז
ביי אונז פאר האנדן מדברים (בלומר ריידערס) און די מדברים גייען און
מאכין קריג צווישן דעם מלך און צווישן דעם מלך און דורך דעם
ווערט מלחמות. און דורך די מלחמות ווערט ער ציטערניש. פאלט
איין די ערד וואס ארום דעם גראבן קאן קומען וואסער צום בוים.

איבער דעם מוז מען שטיין תמיד און גראבן. און אז עם ווערט
א מלך צווישן אונז. מאכט מען פאר אים כל הליצנות. און מאז
פרייליך. דער שפעט ווי ער האט מוזק גווען א קינד און ווי די
יולדת טרויערט דרויף.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס זענען שדים,
מענטשן וואס זייער גאנצע שמחה איז ווען זיי קענען מוזק זיין
א צווייטן און יענעם מאכן וויינען.

מען זעט ווי דער רבי נוצט אן אינטערעסאנטע לשון:
"דער שפעט ווי ער האט מוזק גווען א קינד און ווי די יולדת
טרויערט דרויף", דא איז דער רבי מרמז 'דאקטורים': די וואך
האבן מיר די קידוש פון די גייע געבוירן קינד ביי ... גרו יאיר;
דער אייבערשטער האט געהאלפן אז עם איז ברוך השם געבוירן
געווארן א געזונט קינד, אין די צייט וואס די דאקטורים האבן
נישט אויפגעהערט אנצושערען די עלטערן; אין אנהייב האבן
זיי אנגעשראקן אז עם גייט בכלל נישט זיין קיין קינד וכו', וכו',
<<<

א ווארט פארן שבת טיש

הנסתרת לה' אלקינו (דברים כט, כט)

דער מונקאטשער רב - דער הייליגער מנחת
אלעזר זי"ע ברענגט א מוראדיגע זאך (דברי
תורה, מהדורא רביעאה, סימן מד) אז די אלע
עלטערן וואס האבן געדינט דעם אייבערשטן
באהאלטענערהייט און זיי האבן נישט געזען אז די
קינדער זאלן אויף וויסן פון זייער עבודת השם, איז
גארנישט געבליבן פון זייערע קינדער, אבער די
וואס האבן זיך אראפ געלאזט צו די קינדער, און
מחנה געווען די קינדער, און אוועקגעגעבן צייט
פאר די קינדער, זיי האבן געהאט ערליכע אידיש
דורות יראים ושלמים, און ער טייטשט אויס דעם
פסוק (דברים כט, כט): "הנסתרת לה' אלקינו,
והנגלות לנו ולבנינו עד עולם, לעשות את כל דברי
התורה האת"; הנסתרת - די אלע וואס דינען דעם
אייבערשטן באהאלטן, לה' אלקינו, אבער והנגלות
- די וואס דינען דעם אייבערשטן אפגענערהייט,
דאס גייט אריבער לנו ולבנינו עד עולם.

דער גרויסער צדיק ר' אברהם בר נחמן
ז"ל האט געזאגט אז עם איז אין אים אריין זייער
שטארק די זאך פון התבודדות ווען ער איז געווען
א קליין קינד און ער פלעגט זען זיין טאטע ר' נחמן
טולטשינער ז"ל ליגן אויף דער ערד און וויינען
און רעדן צום אייבערשטן; דאס זעלבע האט
מורא"ש דערציילט אז ער האט געהאט א מלמד

א ברסלב'ער חסיד, ר' יעקב קאלמאנוויטש ז"ל,
ער פלעגט אריין באקן אין די קינדער אמונה און
תפלה, די חדר איז געווען אין א שול און ווען א
קינד האט עפעס געדארפט, פלעגט דער מלמד
געמען דעם קינד און אים שטעלן ביים ארון
הקודש און הייסן געבן א קוש דעם פרקת און ער
פלעגט פארזאגן א תפלה און הייסן דעם אינגל
נאכזאגן ווארט ביי ווארט, אזוי האט ער אריין
געברענגט אין די קינדער די זאך פון תפלה, אז
ווען מען דארף עפעס זאל מען צו גיין צום ארון
הקודש, און געבן א קוש דעם פרקת, און בעסן
פונעם אייבערשטן.

אויף האט מורא"ש פארציילט אז דער מלמד
הנ"ל פלעגט אויסטיילן אין חדר יעדן טאג פאר
אלע קינדער א פרוטה און ער איז ארום געגאנגען
מיט א פושקע צו אלע קינדער, און בשעת ער איז
ארום געגאנגען מיט די פושקע האט ער געהאט
א ספעציעלע ניגון וואס ער פלעגט זינגען: "הריני
נותן צדקה לעניים וליתומים ולאלמנות, איך בעט
דיר אייבערשטער, העלף מיר אז איך זאל מיין
גאנצע לעבן געבן צדקה פאר ארימעלייט, און
אין דעם זכות זאל איך גיבן ווערן פון אלע צרות
און פון אלע מחלות און איך זאל קיינמאל נישט
דארפן צונקומען צו א צווייטן; מורא"ש ז"ל האט
דערציילט אז עם איז געווען א הערליכע מחזה, צו
זען ווי אזוי יעדעס קינד לייגט אריין אין די פרוטה

אין די פושקע נאכן זאגן די תפלה. דאס הייסט אז
אמת'ער חינוך, און מורא"ש ז"ל האט געזאגט אז
פון אלע זיינע מלמדים געדענקט ער גאר פון דעם
מלמד און פון נאך א מלמד וואס איז אויף געווען
א ברסלב'ער חסיד.

יעדער מענטש וואס האט זוכה געווען צו
קינדער איז א מלמד, און ער דארף אריין לייגן
אין זיינע קינדער יראת שמים און אמונה בתמימות
ובפשטות, בפרט זאכן וואס בלייבט פאר די לעבן.
ברוך השם די מלמדים ביי אונז אין תלמוד תורה
לייגן אריין אין די קינדער זאכן וואס וועט בלייבן
מיט זיי זייער גאנץ לעבן; די עלטערע קינדער,
ווען זיי קומען צופרי זאגן זיי די ערשטע זאך ברכת
התורה, און זיי הייבן אן זייערע שיעורים, קודם
איז יעדער אינגל מעביר סדרה - זונטאג ביי שני,
מאנטאג ביי שלישי, דינסטאג ביי רביעי, און אזוי
ווייטער. נאכדעם זאגן די קינדער יעדן טאג דעם
'יום תהלים', און נאכדעם משניות. נאכן דאווענען
לערנט מען אזוי ווי אין אלע חדרים די פרשת
השבוע, גמרא און משניות וכו', און מען לערנט
אויס די קינדער צו רעדן צום אייבערשטן, און וואס
מען דארף זאל מען גאר בעסן דעם אייבערשטן.
אבער עם איז נישט גענוג אז די קינדער הערן דאס
גאר אין חדר, א טאטע דארף אויף אריין לייגן אין
די קינדער יראת שמים און אמונה פשוטה.

(זעטו אמונה פי תשא תשע"ז)

זיי אזוי ווי זייער שטיינער (אוי) ווי די משפחה פון דעם חכם האבין זיי דער זעהן איז אויף זיי גיפאלין א גרויסער פחד. האט זיך דער זקן (היינו דער חכם הנ"ל) אנגירופן צו זיי שרעקט אייך ניט.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער בוים דאס איז דער צדיק ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (תיקוני זוהר, תיקון ו'): 'עץ דא צדיק'; די שדים זוכן נאר אויסצורייסן דעם צדיק, דעם הייליגן רבי'ן, זיי מאכן ליצנות פון רבי'ן און מאכן אוועק דעם רבי'נס לימודים.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט: אין אמת'ן איז די גאנצע ספורי מעשיות מרמז אויפ'ן רבי'ן, אמאל איז דער רבי מרומז אין א קעניג, אמאל אין בעטלערס און אמאל אין א בוים.

ווי די שדים זענען אהין גיקומען האבין זיי נישט גיקענט צו מרעטין מחמת דעם עיגול וואס ארום זיי איז גיווען. האט ער נישקט אנדערע שלוחים. האבין זיי אויך נישט גיקענט צו מרעטין. איז דער מקד' גיקומען אין גרויס כעס אריין און איז אליין גיגאנגען און ער האט אויך ניט גיקענט צו מרעטין צו זיי.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: פארגאנגענע וואך האבן מיר געזאגט "דער עיגול ווייזט אויף 'אחדות'", אבער 'סיפורי מעשיות' האט אין זיך אלעס, אלעס איז מרומז אינעם רבי'נס מעשיות, יעדעס מאל וואס מען לערנט עס האט עס אן אנדערע פשוט; מוהרא"ש זכרונו לברכה זאגט (ספר נהרי אפרסמו): דער עיגול ווייזט אויף 'אמונה', ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פט, ט) "ואמונתך סביבותיך", אמונה נעמט ארום דעם מענטש; א מענטש וואס האט 'אמונה', ער גלייבט אז דער אייבערשטער איז דא מיט אים, אזא מענטש קען קיינער נישט שלעכטס טון.

דערפאר איז ביים רבי'ן געווען דער עיקר אמונה, ווי דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן א): "אצל העולם אמונה הוא דבר קטן, ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד", ביי די וועלט איז אמונה א קלייניקייט אבער ביי מיר איז דער עיקר אמונה; אז דער מענטש זאל אריין נעמען די אמונה אין זיך און שפירן ווי דער אייבערשטער איז דא מיט מיר, וואס איך דארף - בעט איך נאר פון אים.

דאס דארף מען חזר'ן אן אויפהער, עס איז נישט א זאך וואס מען לערנט איין צוויי מאל און יוצא געווען, מער רעדט מען נישט דערפון, נאר מען דארף דאס האלטן אין איין חזר'ן, דאס דארף ווערן איינגעבאקן טיף אין הארצן פונעם מענטש.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען: מיט אמונה וועלן מיר - מיט'ן אייבערשטנס הילף - אנקומען קיין אומאן אויף ראש השנה; מענטשן זענען יעצט זייער פארלוירן, מענטשן פאלן אריין אין א פאניק: "וואס וועט זיין מיט ראש השנה, די גרעניץ איז פארמאכט, ווי אזוי וועלן מיר קענען זיין ביים רבי'ן?" - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: "מיט אמונה וועלן מיר אנקומען, די גרעניץ וועט זיך עפענען". ברוך השם אז דער רבי האט אונז געגעבן די מתנה פון 'התבודדות', אז א מענטש זאל אויסרעדן זיין הארץ צום אייבערשטן, וואס דאס געבט א 'שוב הדעת', א רואיגקייט פאר'ן מענטש (זיין שיחות הר"ן סימן רכח); א מענטש וואס רעדט צום אייבערשטן און יעדע זאך וואס ער דארף בעט ער פונעם אייבערשטן - דער ווערט נישט פארלוירן ווען עפעס גייט אים נישט וויאזוי ער האט געוואלט.

מיר האבן דאך יעצט געעפענט א תלמוד תורה אין קרית יואל, האט מיר א מלמד געפרעגט: "וויפיל צייט דארף מען אוועקגעבן פונעם טאג צו לערנען 'אמונה'?" - האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: "אמונה איז נישט קיין 'ענין', און נישט קיין 'נושא', עס

שפעטער האבן זיי געזאגט אז דאס קינד וועט געבוירן ווערן נישט געזונט, עס וועט זיין א דאו"ן סינדרא"ם לא עלינו, אזוי איז געווען במשך די גיין חדשים כסדר האבן זיי אנגעשראקן יעדעס מאל מיט עפעס אנדערש, און דאס איז וואס דער רבי איז דא מרמז: "דער שפעט ווי ער האט מזיק גיווען א קינד" - זיי שרעקן אן די עלטערן אז דאס קינד וועט זיין א נישט געזונט קינד וכו', פארן וואס טוען זיי דאס? ווייל זיי ווילן זען "ווי די יולדת טרויערט דרויף" - קודם זאלן די עלטערן וויינען... דאס איז זייער גאנצע שמחה.

דער הייליגער רבי האט אונז זייער אנגעווארנט (שיחות הר"ן סימן א) מיר זאלן זיך היטן פון דאקטורים, ווייל זיי זענען רוצחים, זיי הרגינען מיט די אייגענע הענט זייערע פאציענטן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום בעל שמחה: דו געדענקסט דאך אונדאי וואס נאך די דאקטורים האבן דיר אנגעשראקן, אז דאס קינד וועט געבוירן ווערן מיט איין קליינע פוס; דו ווייסט וויפיל שלאפלאזע נעכט איך האב געהאט דערפון? איך האב גאר אסאך געוויינט צום אייבערשטן דערויף, און ברוך השם יעצט זעט מען ווי עס פעלט גארנישט פאר'ן קינד.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: אזוי קען איך ענק דערציילן צענדליגע מעשיות פון אינגעלייט וואס די דאקטורים האבן אנגעשראקן אז זיי וועלן נישט קענען האבן קיין קינדער וכו' וכו', און היינט האבן זיי שיינע גרויסע משפחות. און דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו א צווייטער אינגערמאן וואס האט אויך לעצטנס געהאט א קינד: ביי דיר איז דאך אויך געווען די זעלבע זאך, די דאקטורים האבן אנגעשראקן אז עס גייט זיין א נישט געזונט קינד, זיי האבן צוגערעדט אז מען זאל חס ושלום ... כדי מען זאל נישט ליידין א גאנץ לעבן וכו', און קוק עס איז געבוירן געווארן ביי דיר א ליכטיג קינד; דאס זענען דאקטורים, זייער גאנצע שמחה איז נאר וואו זיי קענען מזיק זיין דורכ'ן אנשרעקן, און מאכן וויינען עלטערן.

יעצט ווען עס איז געווען די 'קאראנע וירוס' האט מען דאס באשיינפערליך געזען ווי די דאקטורים האבן אליינס אוועק גע'הרג'עט הונדערטער מענטשן השם ירחם; דאס האט דער רבי שוין געזען פאר צוויי הונדערט יאר צוריק אז דאקטורים זענען רוצחים.

און דער ווייזט איין אנדער ליצנות. און אזוי כמה אירליי ליצנות. און אז דער מלך קומט אין שמחה אריין גייט ער אין שפאצירט זיך מיט די שרי מלוכה. און פרויבט זיך אויסרייסן דעם בוים. ווארין אז דער בוים זאל נאר ניט זיין. וואלט אונז זייער גוט גיווען. און דער מלך שטארקט זיך דאס הארץ זייער כדי ער זאל אויסרייסן דעם בוים אין גאנצין. ווי ער קומט צום בוים. טוט דער בוים א גרויסע גישריי. אזוי פאלט אויף אים א פחד מוז ער זיך אום קערין.

אמאל איז גיווארן א נייער מלך ביי אונז (היינו ביי שידים. ווארין דאס האט אלץ דערציילט דער וואלקן צו דעם שליח הנ"ל) האט מען פאר אים גימאכט גרויסע ליצנות. פנ"ל. איז ער אריין גיקומען אין גרויס שמחה און האט זיך גימאכט א שטארק הארץ זייער. און האט גיוואלט אים רייסן דעם בוים נאר אין גאנצין און איז ארום גיגאנגען זיך שפאצירן מיט זיינע שרים און האט זיך זייער גישטארקט דאס הארץ. און איז צו גילאפין אויסרייסן דעם בוים אין גאנצין. ווי ער איז גיקומען צום בוים. האט ער אויף אים א גרויסן גישריי גיטאן. איז אויף אים גיפאלן א פחד. האט ער זיך אום גיקערט און איז גיווען אין גרויס כעס. און איז קריק גיגאנגען. דערווייל האט ער א קוק גיטאן האט ער דערזעהן מענטשן זייען (דאס איז גיווען דער חכם הנ"ל מיט זיינע מעשיות) האט דער מלך גישקט פון זיינע לייט. אז זיי זאלן עפיים טון (היינו מוזק זיין

עס אדורך טראגן און פארלירט זיך נישט.

דאס איז דער עיגול וואס דער חכם - דער הייליגער רבי - האט געמאכט: "אמונה"; דער רבי לערנט אונז אויס: אפילו דו געפינסט זיך אין א פלאץ ארוםגענומען מיט די נישט גוטע, האסטו א וועג זיך אפצוהיטן פון זיי; א מענטש וואס שמועסט איבער מיטן אייבערשטן יעדע זאך וואס גייט אריבער אויף אים, דער מענטש איז ארום גענומען פון אלע זייטן מיט דער עיגול פון אמונה און קיינער קען נישט צוקומען צו אים.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דאס מסביר געווען מיט עטליכע משלים, ווייזענדיג אינדרויסן פון בית המדרש זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: קוקט, דא אינדרויסן איז דא א געסט פון בינען, די קינדער גייען דא אריבער און האלטן אין איין ווערן צעביסן, ווידעראום זענען דא מענטשן וואס טוען אויפהאדעווען צענדליגער טויזנטער בינען און נעמען ארויס האניג דערפון, זיי ווערן נישט צעביסן, ווי אזוי קען דאס זיין? נאר זיי נעמען זיך ארום מיט באשיצונגס קליידער, קענען די אלע בינען נישט צוקומען צום אים. די זעלבע איז מיט א מענטש וואס פאלט אריין אין א טיפע וואסער ווערט ער געבעד גלייך דערטראנקן, ווידעראום זענען דא מענטשן וואס קענען אראפ גיין זייער טיף אין וואסער און בלייבן לעבן, ווי אזוי קען דאס זיין? נאר זיי נעמען זיך ארום מיט א ספעציעלע קלייד וואס האלט אים אן ער זאל זיך נישט דערטרענקן. די זעלבע איז מיט רויכער, א מענטש וואס גייט אריין אין א פלאץ וואס ברענט און פלאקערט, עס גייט דארט ארום א געפערליכע רויכער, קען ער רחמנא ליצלן דערשטיקט ווערן פון די רויכער, אבער די פייער לעשער זיי קענען אריין גיין אין די רויכער, ווי אזוי? זיי נעמען זיך ארום מיט ספעציעלע קליידער וכדומה, אזוי קענען זיי דארט זיין און זיי דערשטיקן זיך נישט.

פירט דער ראש ישיבה שליט"א אויס: "דאס איז אמונה"; אמונה נעמט ארום דעם מענטש, וואו דער מענטש זאל נאר זיין וועט דאס אים ראטעווען; א מענטש וואס לעבט מיטן אייבערשטן, ער רעדט צום אייבערשטן, ער דאנקט דעם אייבערשטן, ווען עס גייט איבער אויף אים שוועריקייטן בעט ער דעם אייבערשטן, יעדע זאך שמועסט ער זיך אויס מיטן אייבערשטן - דער קען האבן די זעלבע צרה ווי דער אנדערער אבער וועט עס קענען דורך גיין, קיינער וועט אים נישט קענען בייקומען, ער וועט זיך נישט צעבייסן אדער דערטרענקן אדער דערשטיקן פון זיינע צרות.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: "מען טאר זיך נישט פארלירן, דער אייבערשטער וועט אונז נישט פארלאזן, מיטן אייבערשטן'ס הילף וועלן מיר זיין אין אומאן, איי די גרעניץ איז פארמאכט? דארפן מיר האלטן און איין בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איד וויל זיין אין אומאן ראש השנה ביים הייליגן רביין, באשעפער עפן די גרעניץ אז אלע אידן זאלן קענען אנקומען צום הייליגן רבי'נס ציון" - מיט תפלה וועלן מיר עפענען דעם גרעניץ".

וואס מיינט עטץ ווער האט געעפנט די גרעניץ פון רוסלאנד אין די צייטן פון קאמוניזם? די יונגערע דור געדענקט שוין נישט ווי אזוי די 'קאמוניזם' איז צעפאלן, ווען מען לייגט היינט ביכער וואו אידן שרייבן זייער איבערלעבעניש אין רוסלאנד קען מען נישט גלייבן די צוויי זאכן אינאיינעם: אז עס איז געווען אזא זאך ווי 'קאמוניזם' און דאס איז שוין אונטער געגאנגען, די צוויי זאכן שטימען נישט איינס מיטן צווייטן, ווי קען זיין ביידע צוזאמען? אדער איז נישט געווען קיין 'קאמוניזם', אדער איז עס

איז נישט א זאך וואס מען באשטומט א צייט צו רעדן דערפון, מען גייט יעצט רעדן דערפון פאר פופצן מינוט אדער גייט מען אראפ רופן א בעל דרשן וואס וועט רעדן פון אמונה; אמונה איז א זאך וואס מען דארף לעבן דערמיט, אין אלעס וואס מען טוט נעמט מען אריין דעם אייבערשטן, ווען מען רעדט צו קינדער לייגט מען אריין דעם אייבערשטן ביי יעדע זאך, אלעס זאל זיך דרייען ארום 'אמונה', מען נוצט שטענדיג דעם שפראך: "מיטן אייבערשטן'ס הילף וועלן מיר גיין", "ברוך השם דער אייבערשטער האט געהאלפן", אדער ווען א קינד רעדט זיך אפ: "איך האב זיך צעקלאפט", זאגט מען אים: "בעט דעם אייבערשטן אז עס זאל זיך אויסהיילן"; ווען זיי שפילן זיך לערנט מען זיי אויס: בעט דעם אייבערשטן אז דו זאלסט געווינען, אז דו וועסט בעטן דעם אייבערשטן - וועסטו זען אז דער אייבערשטער וועט העלפן אז דו וועסט געווינען; אזוי וועלן די קינדער אויפואקסן מיט אמונה, זיי וועלן בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך וואס זיי דארפן.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דאס איז געווען דער וועג ווי אזוי די קאמוניסטן האבן אריין געברענגט כפירה אין די קליינע קינדער. די לערער פלעגט זאגן פאר די קינדער: "עטץ דארפטס דאך ברויט, בעטס דעם אייבערשטן", און די קינדער האבן געבעטן פונעם אייבערשטן: "באשעפער מיר זענען הונגעריג, מיר דארפן ברויט", האט זיי דער לערער געזאגט: "זעט ווי דער אייבערשטער קען אייך נישט געבן ברויט, יעצט בעטס פון סטאלין (ימח שמו) ער זאל ענק געבן ברויט", האבן די קינדער אנגעהויבן בעטן: "סטאלין מיר זענען הונגעריג, מיר דארפן ברויט", און איינער פון די לערער'ס האט אריין געווארפן ברויט פון די פענסטער, און די קינדער האבן געמיינט אז דאס קומט פון סטאלין, אזוי האבן זיי אויסגערופן די אמונה אינעם באשעפער; דארפן מיר טון דאס פארקערטע, זען אריין צו לייגן אין די קינדער זיי זאלן וויסן אז וואס מען בעט דעם אייבערשטן - באקומט מען.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען: דאס דארפן מיר זען איינצובאקן אין די קינדער, זיי זאלן לעבן מיטן באשעפער, אבער דאס קען נאר ארבעטן אז דער מלמד, די לערערין און די עלטערן אליין זענען אנגעפילט מיט 'אמונה'; די מלמדים און עלטערן זענען דער ביישפיל פאר'ן קינד, ווען די קינדער זעען ווי זייער מלמד וכדומה רעדט צום אייבערשטן און לעבט פיר און צוואנציג שעה מיטן באשעפער, שפריצט דאס אטאמאטיש אריין אין זיי; דער מלמד דארף אליינס לעבן אזוי שטארק מיטן באשעפער אז ער זאל אפילו נישט כאפן ווי ער האלט אין איין רעדן פון באשעפער.

קינדער זענען גרויסע מבינים, זיי שפירן גוט ווי אזוי עלטערן דערהאלטן זיך ווען זיי גייען אריבער שוועריקייטן און שווערע מצבים, זיי באמערקן צי די עלטערן ווערן פארלוירן פונעם מצב, אדער לעבן זיי מיטן אייבערשטן און פארלירן זיך נישט.

און דער ראש ישיבה האט געזאגט: אוי! ווי מיר דארפן דאנקן דעם אייבערשטן פאר די מתנה פון 'התבודדות' וואס מיר האבן באקומען פונעם רביין; ווען עס גייט אריבער א שוועריקייט אויפ'ן מענטש קען ער גיין אין א זייט און זאגן צום אייבערשטן: "רבנו של עולם העלף מיר", "רבנו של עולם איד בין איינער אליין, איך האב קיינעם נישט אויף די וועלט, נאר דו קענסט מיר פארשטיין, נאר די קענסט מיר העלפן"; א מענטש וואס געוואוינט זיך צו צו נוצן די עצה פון 'התבודדות', אזא מענטש דארף שוין קיינעם נישט אויף די וועלט, ער לעבט א חיים טובים, ער איז שוין אין גן עדן, ווען עפעס גייט אים אנדערש ווי ער האט געמיינט קען ער

גישט אונטער געגאנגען; זיי האבן אזוי שטארק קאנטראלירט די מענטשן, אז א מענטש האט זיך געוואגט צו עפענען זיין מויל אנטקעגן די רעגירונג האט מען אים באלד דערשארטן, מיליאנען מענטשן זענען פארשיקט געווארן קיין סיבור וכו', אז איינער זאל דיר קומען זאגן אין יענע צייטן 'די גרעניץ וועט זיך עפענען' וואלט עס אויסגעזען ווי א חלום, קיינער וואלט דאס גישט געגלייבט, און פלוצלינג איבערנאכט איז עס אונטער געגאנגען אן קיין איין שאס; און בכלל די וועג ווי אזוי עס איז אונטער געגאנגען לייגט זיך אויף גישט אויפ'ן שכל, אזא פעסטע רעזשים וואלט בדרך הטבע גישט געקענט אונטערגיין אן קיין מלחמות, אזא זאך וואלט בדרך הטבע געדארפט קאסטן קאטש א מיליאן נפשות, עס וואלט זיך געדארפט גיסן בלוט אז דאס זאל קענען פאסירן, דאס איז נאר צו פארדאנקן די תפילות פון די ברסלב'ע חסידים וואס האבן געבעטן און געוויינט צום אייבערשטן, זיי האבן גישט אפגעלאזט דעם אייבערשטן: "רבונג של עולם איך וויל גיין צום הייליגן רבי'ן, איך דארף א תיקון, איך וויל זוכה זיין צו די אלע זאכן וואס דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט פאר דער וואס עס קומט צו זיין קבר", אזוי האבן ברסלב'ע חסידים מתפלל געווען יעדן טאג, יאָרן לאנג ביז עס איז אנגעקומען דער טאג וואס מען האט געהערט די גוטע גייסע אז די גאנצע קאמוניזם איז צעפאלן.

די זעלבע איז יעצט ווען עס זעט אויס בדרך הטבע ווי מען וועט גישט קענען פארן קיין אומאן, די גרעניץ איז פארמאכט, דארף מען זיך שטארקן און האלטן אין איין בעטן דעם אייבערשטן נאך א תפלה און נאך א תפלה: "רבונג של עולם איך וויל גיין צום הייליגן רבי'ן, רבונג של עולם איך דארף א תיקון, איך וויל זוכה זיין צו זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, רבונג של עולם איך וויל זוכה זיין צו די אלע זאכן וואס דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט פאר דער וואס עס קומט צו זיין ציון", גישט אויפהערן בעטן, בעטן און בעטן און נאכאמאל בעטן ביז מיר וועלן פועל'ן ביים אייבערשטן אז מיר וועלן זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען, מענטשן קומען אויף מיט אלע ערליי פלענער ווי אזוי צו פועל'ן ביי די רעגירונג מיר זאלן קענען זיין ביים רבי'ן, עס איז טאקע זייער חשוב וואס מען טוט, אבער אן תפלה איז אלעס נארישקייטן, הבל הבלים.

און דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט: געכטן ביים סעודת ברית מילה האט דער זיידע הרב הגאון רבי דניאל בוים שליט"א דערציילט א מוראדיגע מעשה; דער הייליגער כתב סופר זכותו יגן עלינו איז געווען רב אין פּרעשבורג, דארט אין שטאט האט געוואוינט א גביר וואס האט געהאט אן ארבעטער א גוי א יונגער שגץ און א שלעכטער מענטש, ער האט אלעמאל געזוכט וואו ער קען אפטן צרות פאר זיין בעל הבית א איד, איינמאל איז דער מושל געקומען אין שטאט אריין, ער האט מיט געברענגט א זעקל געלט און האט ארום שפאצירט דעם שטאט און זיך אומגעקוקט ווי אזוי אלעס גייט וכו', דער גוי וואס האט געארבעט ביי דעם גביר איז אים נאכגעגאנגען און געווארט אויף א געלעגענהייט ווען דער מושל וועט גישט באמערקן און האט ארויסגע'גנב'עט דאס געלט פונעם מושל.

ווען עס האט זיך אנגעהויבן א רודעריי אז דאס געלט איז פארשווינדן, האט דער גוי מורא געהאט אז מען וועט אים כאפן אז ער האט עס גע'גנב'עט, איז ער געגאנגען און אריין געווארפן דעם בייטל אינעם געשעפט פון זיין בעל הבית, און איז געלאפן צו די פאליציי אויסזאגן זיין בעל הבית, זאגענדיג: "מיין בעל הבית

האט מיר געשיקט גנב'ענען דאס געלט", דער מושל איז געווארן זייער אין פעס אויף דעם איד און האט געהייסן ברענגען דעם איד אין קייטלען, מען האט אים גע'משפ'ט אז מען גייט אים הרג'ענען רחמנא ליצלן, דער איד האט זיך געבעטן מיט געוויין: "עס איז א בלבול, איך האב קיינמאל גישט גע'גנב'עט דאס געלט", אבער פארשטייט זיך אז קיינער האט אים גישט אויסגעהערט.

איז מען געלאפן צום הייליגן כתב סופר זכותו יגן עלינו ער זאל ארויס העלפן דעם איד, האט דער כתב סופר געטון אלע מיני השתדלות, ער איז אריבער געגאנגען צו וועמען ער האט נאר געקענט און זיך געבעטן מען זאל ארויס לאזן דעם איד פריי, ער האט אונטער געשמירט די רעדער... אבער ער האט געטאפט א וואנט, דער מושל האט פון גארנישט געוואלט הערן, איז ער געפארן צו די העכערע פענסטערס קיין בודאפעסט וואו ער האט געהאט פארבינדונגען מיט די שרים פון דארט, ער האט גערעדט מיט עסקנים און שתדלנים, אבער עס האט זיך גארנישט געריקט פאראויס, דער כתב סופר איז אהיים געקומען זייער צעבראכן, ער האט איבערגעדרייט א וועלט טעג און נעכט מיט השתדלות און עס האט גארנישט געהאלפן, ביינאכט האט ער זיך געלייגט שלאפן, פלוצלינג זעט ער זיין טאטען דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו אין חלום, זיין טאטע שטייט געבן אים מוראדיג ברויג און שרייט אויף אים: "עס ווארט א משפט פון טויט אויף א אומשולדיגער איד פון דיין שטאט און דו טוסט גארנישט אים צו ראטעווען?!" האט דער כתב סופר געזאגט פאר'ן טאטען: "וואס הייסט, איך האב דאך געטון אלעס אין די וועלט צו ראטעווען דעם איד?!", אבער דער חתם סופר שרייט ווייטער: "פארן וואס טוסטו גארנישט צו ראטעווען דעם איד וואס מען גייט הרג'ענען?!" זאגט דער כתב סופר נאכאמאל פאר'ן טאטען: "טאטע, איך האב געטון אלעס אין די וועלט, וואס איך קען נאר טון", האט אים זיין טאטע געזאגט: "אז דו האסט גישט געבעטן דעם אייבערשטן, האסטו גארנישט געטון!"

ווי נאר דער הייליגער כתב סופר האט זיך אויפגעכאפט פון שלאף האט ער גערופן דעם שמש פון שטאט און געזאגט מען זאל צאמנעמען אלע אידן פון שטאט און מען זאל בעטן דעם אייבערשטן, אזוי האט מען געטון די גאנצע שטאט האט זיך צאמגענומען און געבעטן דעם אייבערשטן, דעם קומענדיגן אינדערפרי ווען עס האט געדארפט זיין דער משפט, האט דער שופט געזאגט אז ער וויל נאכאמאל איבערקוקן די גאנצע אנקלאגע, מען זאל רופן דעם גוי דער מסור, ווען דער גוי איז געקומען האט אים דער שופט נאכאמאל אויסגעפּרעגט עטליכע שאלות איבער'ן גניבה ביז עס איז ארויס געקומען דעם אמת אז דער איד איז אומשולדיג דער גוי האט עס אליינס גע'גנב'עט, און דער איד איז באפרייט געווארן.

האט דער ראש ישיבה אויסגעפירט: יעדער איינער קומט מיט פלענער, אז מען וועט טון אזוי, מען וועט שמירן די רעדער... אבער ווי לאנג מיר וועלן זיך פארלאזן אויף א בשר ודם וועט זיך גארנישט ריין, דער רבי האט אונז אויסגעלערנט די זאך פון 'תפלה', אז מען וויל פארן צום רבי'ן דארף מען געדענקן אז די פון די אלע השתדלות וועט גארנישט ווערן אן תפלה; מיט תפלה און מיט אמונה וועלן מיר זוכה זיין צו זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן קענען זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה, אמן.

(ספורי מעשיות, מעשה ג' - חלק ט')

פארגעלערנט שבת קודש פרשת כי תצא תש"פ לפרט קטן)